

ພຣະທຳດານິເອນ - ເລກທີ ຫ້າສິບຫ້າ

ການເປີດເຜີຍຜົນແຜ່ນແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ: ການສຳແດງຂອງກາບຣີເອນແກ່ດານິເອນ

Jeff Pippenger

2024-01-19

ກາບຣີເອນໄດ້ມາຫາດານິເອນ ຫຼັງຈາກທ່ານໄດ້ເຂົ້າໃຈເຖິງເຈດຕະນາສິບປີແຫ່ງການເປັນຊະເລີຍ ຕາມຄຳພະຍາກອນຂອງເຢເຣມີຍາ ແລະຄຳສາບານກັບຄຳສາບແຈ້ງຂອງໂມເຊ.

ໃນປີທຳອິດແຫ່ງລາຊະການຂອງພຣະອົງ ຂ້າພະເຈົ້າ ດານິເອນ ໄດ້ເຂົ້າໃຈຈາກບັນດາຄຳພີເຖິງຈຳນວນປີ ຊຶ່ງພຣະຄຳຂອງພຣະຢາເວໄດ້ມາເຖິງ ເຢເຣມີຍາ ຜູ້ພະຍາກອນ ວ່າພຣະອົງຈະຊົງໃຫ້ຄວາມຮ້າງເປົ່າຂອງເຢຣູຊາເລັມຄົບເຈັດສິບປີ... ແທ້ຈິງ ອິດສະຣາເອນທັງປວງໄດ້ລ່ວງລະເມີດພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງ ໂດຍຫັນໜ້າໄປ ເພື່ອຈະບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະສຸລະສຽງຂອງພຣະອົງ; ເຫດສະນັ້ນ ຄຳສາບແຈ້ງຈຶ່ງຖືກຫຼົງເທິງພວກເຮົາ ແລະຄຳສາບານທີ່ຂຽນໄວ້ໃນພຣະບັນຍັດຂອງ ໂມເຊ ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະເຈົ້າ ກໍໄດ້ຕົກມາເທິງພວກເຮົາ ເພາະພວກເຮົາໄດ້ເຮັດບາບຕໍ່ພຣະອົງ. ແລະພຣະອົງໄດ້ຊົງຮັບຮອງຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະອົງ ຊຶ່ງພຣະອົງໄດ້ກ່າວຕໍ່ສູ້ພວກເຮົາ ແລະຕໍ່ສູ້ບັນດາຜູ້ພິພາກສາຂອງພວກເຮົາຜູ້ໄດ້ຕັດສິນພວກເຮົາ ໂດຍນຳເອົາພິດອັນໃຫຍ່ຫຼວງມາເທິງພວກເຮົາ; ເພາະວ່າໃຕ້ຜ້າທົ່ວສາກົນ ບໍ່ຄືອົມກິນກະທຳອັນໃດເໝືອນດັ່ງທີ່ໄດ້ກະທຳແກ່ເຢຣູຊາເລັມ. ດັ່ງທີ່ຂຽນໄວ້ໃນພຣະບັນຍັດຂອງ ໂມເຊ ພິດທັງສິ້ນໄດ້ມາເຖິງພວກເຮົາແລ້ວ; ແຕ່ເຖິງບານນັ້ນ ພວກເຮົາກໍບໍ່ໄດ້ທຽບວົງວອນຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ ເພື່ອວ່າພວກເຮົາຈະຫັນຈາກຄວາມຊົ່ວຊ້າຂອງພວກເຮົາ ແລະເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງຂອງພຣະອົງ. ເພາະສະນັ້ນ ພຣະຢາເວຈຶ່ງຊົງເຜົາຄອຍເບິ່ງພິດນັ້ນ ແລະນຳມັນມາເຖິງພວກເຮົາ; ເພາະພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາຊອບທຳໃນພຣະກິດທັງປວງທີ່ພຣະອົງຊົງກະທຳ; ເພາະພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ເຊື່ອຟັງພຣະສຸລະສຽງຂອງພຣະອົງ. ດານິເອນ 9:2, 11-14.

ຄຳທຳດານິເອນໄດ້ໃຊ້ຊຶ່ງຖືກແປວ່າ "ຄຳປະຕິຍານນັ້ນ" ແມ່ນຄຳດຽວກັນກັບທີ່ໂມເຊໄດ້ໃຊ້ຊຶ່ງຖືກແປວ່າ "ເຈັດເທືອ" ໃນພຣະທຳເລວີບົດ 26. ຊົດເຕີ້ໄວທ໌ແຈ້ງໃຫ້ພວກເຮົາຮູ້ວ່າ ໃນບົດ 9 ດານິເອນກຳລັງສະແຫວງຫາຄວາມເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງໄລຍະເວລາເຈັດສິບປີຂອງເຢເຣມີຍາ ແລະ ໄລຍະເວລາສອງພັນສາມຮ້ອຍປີ. ໃນບົດ 8 ກາບຣີເອນໄດ້ຮັບຄຳສັ່ງໃຫ້ເຮັດໃຫ້ດານິເອນເຂົ້າໃຈນິມິດເລື່ອງສອງພັນສາມຮ້ອຍປີ, ແລະ ກາບຣີເອນກໍໄດ້ເຮັດວຽກຂອງຕົນໃຫ້ສຳເລັດເມື່ອທ່ານກັບມາໃນບົດ 9 ແລະ ແຈ້ງໃຫ້ດານິເອນຮູ້ໃຫ້ເຢກນິມິດສອງປະການນັ້ນອອກຈາກກັນໃນຄວາມຄິດ ຊຶ່ງໄດ້ເປັນຫົວຂໍ້ຂອງບົດ 7, 8 ແລະ 9 ດ້ວຍ. ນິມິດສອງປະການນັ້ນແມ່ນຫົວຂໍ້ຂອງ "ຄວາມຮູ້ທິເພີມຂຶ້ນ" ຊຶ່ງຖືກເປີດຜະນຶກໃນປີ 1798.

ເຈັດສິບປີຂອງເຢເຣມີຍາ ແລະ "ຄຳສາບແຈ້ງ" ຂອງໂມເຊ ລ້ວນແຕ່ເປັນສັນຍາລັກຂອງ "ເຈັດເທືອ," ດັ່ງທີ່ຖືກສະແດງໂດຍ "ຄຳສາບານ" ຂອງໂມເຊ, ແຕ່ກາບຣີເອນກຳລັງຈະນຳສະເໜີການແບ່ງແຍກຂອງຊ່ວງເວລາສອງພັນສາມຮ້ອຍປີ. ມັນຈະຖືກແບ່ງຢ່າງຖືກຕ້ອງໄດ້ກັບຕໍ່ເມື່ອຄວາມສຳພັນຂອງນິມິດ ("chazon") ວ່າດ້ວຍການຢຽບຢາລົງ ແລະ ນິມິດ ("mareh") ວ່າດ້ວຍການປາກົດ ຖືກແບ່ງແຍກຢ່າງຖືກຕ້ອງ. ກາບຣີເອນໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນໂດຍຊີ້ບອກວ່າ ໄລຍະແຫ່ງການທົດລອງສື່ຮ້ອຍເກົ່າສິບປີໄດ້ຖືກປະທານໃຫ້ແກ່ພວກເຢວ. ໄລຍະນັ້ນເປັນໄລຍະດຽວກັນກັບຊ່ວງເວລາແຫ່ງການກະບົດສື່ຮ້ອຍເກົ່າສິບປີ ຊຶ່ງໄດ້ກໍ່ໃຫ້ເກີດເຈັດສິບປີແຫ່ງການເປັນຊະເລີຍ.

ຄຳວ່າ "determined" ໃນຂໍ້ທີ່ຊາວສົກວ່າເຖິງຊ່ວງເວລານັບແຕ່ການປະກາດກົດຄຳສັງສະບັບທຣີສາມ ໃນປີ 457 BC ຈົນເຖິງການເອົາຫົນຂວ້າງສະເຕເຟນ ໃນປີ 34 AD, ແຕ່ຄຳວ່າ "determined" ໃນຂໍ້ທີ່ຊາວຫົກ ແລະ ຊາວເຈັດ ກຳລັງຊີ້ບອກເຖິງອຳນາດແຫ່ງການທຳໃຫ້ຮ້າງເປົ້າຂອງລັດທົນອກສາສະໜາ ແລະ ລະບົບສັນຕະປາປາ.

ແລະພາຍຫຼັງຫົກສິບສອງອາທິດ ພຣະເມຣຸອາຈະຖືກຕັດຂາດໄປ ແຕ່ບໍ່ແມ່ນເພື່ອພຣະອົງເອງ;
ແລະປະຊາຊົນຂອງເຈົ້ານາຍຜູ້ທີ່ຈະມານັ້ນ ຈະທຳລາຍນະຄອນແລະພຣະວິຫານ;
ແລະຈຸດຈົບຂອງມັນຈະມາພ້ອມກັບນ້ຳຖ້ວມ, ແລະຈົນເຖິງທີ່ສຸດແຫ່ງສົງຄາມ
ການທຳລາຍທັງໝົດໄດ້ຖືກກຳນົດໄວ້.
ແລະທ່ານຈະຍືນຍັນພັນທະສັນຍາກັບຄົນຈຳນວນຫຼາຍເປັນເວລາໜຶ່ງອາທິດ; ແລະໃນກາງອາທິດນັ້ນ
ທ່ານຈະເຮັດໃຫ້ເຄື່ອງບູຊາແລະເຄື່ອງຖວາຍຢຸດເຊົາລົງ,
ແລະເນື່ອງຈາກການແຜ່ກະຈາຍແຫ່ງສົງຄາມໜ້າກຽດຊັງ ທ່ານຈະເຮັດໃຫ້ມັນຮ້າງເປົ້າ,
ຈົນກວ່າວາລະສຸດທ້າຍຈະມາເຖິງ, ແລະສິ່ງທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ນັ້ນຈະຖືກເທລົງເທິງຜູ້ທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ຮ້າງເປົ້າ.
ດານເືອນ 9:26, 27.

ກາບຣີເອນແຈ້ງແກ່ດານເືອນວ່າ "ຫຼັງຈາກ" ທີ່ "ພຣະເມຣຸອາ" ຖືກ "ຕັດອອກ" ແລ້ວ
"ປະຊາຊົນຂອງເຈົ້ານາຍຜູ້ຈະມານັ້ນຈະທຳລາຍນະຄອນແລະພຣະວິຫານ." ໂຮມນອກຮີດໄດ້ທຳລາຍ
"ນະຄອນແລະພຣະວິຫານ" ໃນການລ້ອມຕີທຶນເວລາຢ່າງແນ່ນອນສາມປີເຄິ່ງ ຈາກປີ ຄ.ສ. 66 ຫາ 70.
ກາບຣີເອນລະບຸວ່າ "ຈຸດຈົບຂອງສົງຄາມ" ຈະເປັນ "ດ້ວຍນ້ຳຖ້ວມ," ແລະວ່າສົງຄາມນັ້ນຈະປະກອບດ້ວຍ
"ຄວາມຮ້າງເປົ້າ." ສົງຄາມທີ່ຖືກດຳເນີນຕໍ່ຕ້ານເຢຣູຊາເລັມ ແລະພຣະວິຫານນັ້ນ
ຄືການຢຽບຢາທີ່ຖືກກະທຳໂດຍລັດທົນອກຮີດ ແລະລະບົບສັນຕະປາປາ.
ອຳນາດນອກຮີດທີ່ຈະທຳລາຍເຢຣູຊາເລັມໃນເບື້ອງຕົ້ນນັ້ນຄື ບາບີໂລນ,
ແຕ່ອຳນາດນອກຮີດທີ່ຈະທຳລາຍມັນຫຼັງຈາກພຣະເມຣຸອາຖືກຕອກກາງແຂນແລ້ວນັ້ນຄື ໂຮມນອກຮີດ.
ແຕ່ສົງຄາມຕໍ່ຕ້ານພຣະວິຫານແລະພົນໃຫດນັ້ນ ໄດ້ຖືກດຳເນີນໂດຍອຳນາດສອງຝ່າຍທີ່ນຳຄວາມຮ້າງເປົ້າມາ,
ແລະອຳນາດຝ່າຍທີສອງໃນບັນດາອຳນາດສອງຝ່າຍທີ່ນຳຄວາມຮ້າງເປົ້າມານັ້ນ ຕາມພຣະຄຳຟີລີ ສັນຕະປາປາ.

ອຳນາດສັນຕະປາປາແມ່ນອຳນາດທີ່ຖືກແທນຄວາມໝາຍເປັນ "ໄມ້ຫວດທີ່ຖ້ວມລົ້ນ,"
ມັນແມ່ນອຳນາດໃນຂໍ້ສັບຂອງດານເືອນບົດທີ 11 ທີ່ "ຖ້ວມລົ້ນ ແລະ ຜ່ານຂ້າມໄປ." ການຢຽບຢາເຢຣູຊາເລັມ
ຊຶ່ງໄດ້ລົ້ມຂຶ້ນກັບບາບີໂລນ ແລະ ດຳເນີນຕໍ່ໄປກັບຊົນຊາດເຫຼັກທີ່ກ່າວຖ້ອຍຄຳມົດມົວ
ດັ່ງທີ່ໄມເຊໄດ້ພັນລະນາໄວ້ໃນພຣະບັນຍັດສອງ ນັ້ນ ໄດ້ຖືກຕິດຕາມມາໂດຍອຳນາດສັນຕະປາປາ.
ຈົນເຖິງວາລະສຸດທ້າຍຂອງການຢຽບຢານັ້ນ "ຄວາມຮ້າງເປົ້າ" ໄດ້ "ຖືກກຳນົດໄວ້." ໃນຂໍ້ຊາວເຈັດ,
ພຣະຄຣິດຊົງຍືນຍັນພັນທະສັນຍາກັບຄົນເປັນອັນຫຼາຍເປັນເວລາໜຶ່ງອາທິດ. ໃນກາງຂອງອາທິດນັ້ນ
ລະບົບການຖວາຍບູຊາທາງໂລກຈະຢຸດເຊົາ
ເມື່ອພຣະຄຣິດໄດ້ຊົງເລີ່ມພຣະລາຊກິດມະຫາປະໂຫດຂອງພຣະອົງໃນພຣະວິຫານສະຫວັນ. ເນື່ອງຈາກການບໍ່
ຊື່ອຟັງຂອງພວກຢິວໃນຊ່ວງເວລາແຫ່ງການທົດລອງທີ່ໄດ້ຖືກຕັດແຍກໄວ້ສຳລັບພວກເຂົານັ້ນ ພຣະວິຫານ
ແລະ ນະຄອນຈຶ່ງຈະຖືກເຮັດໃຫ້ຮ້າງເປົ້າອີກຄັ້ງໜຶ່ງ.

ຂໍ້ພຣະຄຳພົນນີ້ກ່າວວ່າ "ແລະເນື່ອງດ້ວຍການແຜ່ກະຈາຍແຫ່ງສົງຄາມໜ້າກຽດຊັງ ລາວຈະເຮັດໃຫ້ມັນຮ້າງເປົ້າ
ຈົນກວ່າຈະເຖິງທີ່ສຸດ ແລະສິ່ງທີ່ໄດ້ຖືກກຳນົດໄວ້ນັ້ນຈະຖືກເທລົງເທິງຜູ້ທີ່ຮ້າງເປົ້າ."
ເມື່ອຊາວຢິວໃນທີ່ສຸດໄດ້ເຮັດໃຫ້ຖ້ວຍແຫ່ງເວລາແຫ່ງການທົດລອງຂອງຕົນເຕັມຈົນລົ້ນແລ້ວ,
ນະຄອນແລະພຣະວິຫານຈະຕ້ອງຮ້າງເປົ້າຈົນກວ່າສົງຄາມຈະສິ້ນສຸດ. ໃນ "ທີ່ສຸດ" ຂອງການຢຽບຢາໃນປີ 1798,
ໄດ້ມີ "ການກຳນົດໄວ້" ແລ້ວວ່າອຳນາດສັນຕະປາປາຈະໄດ້ຮັບບາດແຜສາຫັດຈົນເກືອບຕາຍ.
ແລ້ວນະຄອນແລະພຣະວິຫານຈະຖືກຟື້ນຟູແລະສ້າງຂຶ້ນໃໝ່
ດັ່ງທີ່ໄດ້ຖືກເປັນແບບໄວ້ເມື່ອຊາວຢິວໄດ້ອອກຈາກບາບີໂລນຕາມຕົວອັກສອນ

ພາຍໃຕ້ພຣະລາຊະການດັບທັງສາມ.

ຈົນກວ່າຈະເຖິງການສົນສຸດຢ່າງສົມບູນຂອງສົງຄາມນັ້ນ

ເຢຣູຊາເລັມຈະຕ້ອງຖືກຢຽບຢູ່ລົງໂດຍອຳນາດຂອງສັນຕະປາປາ.

ຊ່ວງເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນທີ່ປະກອບເປັນຊ່ວງເວລາສະເພາະຕ່າງໆພາຍໃນສອງພັນສາມຮ້ອຍປີນັ້ນ
ຈະສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້ຢ່າງຖືກຕ້ອງກວ່າເມື່ອຄວາມສຳພັນຂອງນິມິດເລື່ອງການຢຽບຢູ່ລົງແຫ່ງເຈດຕະນາ
ໄດ້ຖືກເຂົ້າໃຈໃນຄວາມເຊື່ອມໂຍງກັບນິມິດເລື່ອງການເພີ່ມຂຶ້ນຂອງພຣະວິຫານແລະກອງເພີ່ມ.

ການປະຕິເສດນິມິດແຫ່ງການກະຈັດກະຈາຍຕາມຄຳສາບແຊ່ງຂອງໄມເຊ

ກໍແມ່ນການປະຕິເສດນິມິດແຫ່ງການຮວບຮວມ. ນິມິດແຫ່ງເຈດຕະນາປີຄືນິມິດແຫ່ງການກະຈັດກະຈາຍ.

ນິມິດແຫ່ງສອງພັນສາມຮ້ອຍປີຄືນິມິດແຫ່ງການຮວບຮວມ. ນິມິດແຫ່ງເຈດຕະນາປີແມ່ນນິມິດ "chazon"
ແຫ່ງການກະຈັດກະຈາຍ, ແລະນິມິດແຫ່ງສອງພັນສາມຮ້ອຍປີແມ່ນນິມິດ "mareh" ແຫ່ງການຮວບຮວມ.

ດັ່ງນັ້ນ ສົງທິພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງຜູກພັນໄວ້ຮ່ວມກັນແລ້ວ ຢ່າໃຫ້ມະນຸດແຍກອອກຈາກກັນ. Mark 10:9.

ນິມິດທັງສອງໄດ້ຖືກເຊື່ອມຮວມເຂົ້າດ້ວຍກັນໃນທາງຄຳພະຍາກອນ, ແລະການປະຕິເສດອັນໜຶ່ງ
ກໍເທົ່າກັບການປະຕິເສດທັງສອງ. ຂໍເທັດຈິງນີ້ໃຫ້ເຫັນວ່າ

ເຖິງແມ່ນວ່າອັດເວນຕິສົມຈະອ້າງວ່າຕົນຍຶດຖືຄຳພະຍາກອນໜຶ່ງພັນສອງຮ້ອຍສາມສິບປີ,
ແຕ່ພວກເຂົາໄດ້ປະຕິເສດເສົ້າຄຳກາງຂອງອັດເວນຕິສົມ, ຢ່າງແນ່ນອນພ່ຽກກັບພິພິດເຊົາໄດ້ປະຕິເສດ
"ເຈດຕະນາ" ໃນປີ 1863. ພວກຢິວບໍ່ໄດ້ປະກາດຕົນເຖົ້າຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າດອກຫຼີ?
ອິດສະຣາເອນໃນສະໄໝບູຮານບໍ່ໄດ້ປະກາດຕົນເຖົ້າກຳລັງຄອຍຖ້າພຣະເມື່ອອາດອອກຫຼີ?
ການປະກາດຕົນບໍ່ມີຄວາມໝາຍເລີຍ ຖ້າຫາກມັນບໍ່ໄດ້ຍຶດຖືພຣະວາຈາຂອງພຣະເຈົ້າ.

ໃນທົດສຸດ ພວກມົນເລີໄດ້ກຳນົດວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844 ເປັນຈຸດສົນສຸດຂອງໄລຍະເວລາສອງພັນສາມຮ້ອຍວັນ,
ແຕ່ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເຂົາຍັງຈຳກັດ. ຈົນກວ່າຫຼັງຈາກຄວາມຜິດຫວັງອັນຍິ່ງໃຫຍ່
ແສງສະຫວ່າງຈຶ່ງໄດ້ສ້ອງມາກ່ຽວກັບພະວິຫານໃນສະຫວັນ
ແລະການປາກົດຂອງພຣະຄຣິດໃນສະຖານບໍລິສຸດທິສຸດໃນວັນທີນັ້ນ. ກໍຈົນກວ່າຫຼັງຈາກວັນທີນັ້ນ
ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ເຫັນຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສາມ ແລະພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ.

ພຣະເຈົ້າຊົງມີພຣະປະສົງທີ່ຈະເພີ່ມພູນແສງສະຫວ່າງແຫ່ງຄຳພະຍາກອນທີ່ກວ້າງໂຍງກັບສອງພັນສາມຮ້ອຍປີ,
ແລະໃນປີ 1856 ພຣະອົງຊົງເປີດປະຕູໄປສູ່ແສງສະຫວ່າງເພີ່ມເຕີມ, ແຕ່ໃນໄລຍະເຈດຕະນາ
ອາດເວັນຕົກສົມໄດ້ປິດປະຕູນັ້ນ. ກະທັ້ງພາຍຫຼັງວັນທີ 11 ກັນຍາ 2001
ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຊົງນຳພານັກສຶກສາຄຳພະຍາກອນໃຫ້ກັບໄປຫາບົດຄວາມຂອງ Hiram Edson,
ແລະແສງສະຫວ່າງແຫ່ງ "ເຈດຕະນາ" ກໍໄດ້ເລີ່ມເພີ່ມພູນຂຶ້ນອີກຄັ້ງ.

ເນື່ອງຈາກປະຕິເສດທີ່ຈະເຫັນຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງຄຳພະຍາກອນສອງພັນສາມຮ້ອຍປີ
ກັບຄຳພະຍາກອນສອງພັນຫ້ຮ້ອຍຊາວປີ, ຂະບວນການແອດເວນຕິດຈຶ່ງເຂົ້າໃຈວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844
ຢ່າງຄັບແຄບ ແລະບໍ່ຄົບຖ້ວນ.

ເມື່ອ S. S. Snow ໄດ້ກຳນົດວັນທີຂອງການຖືກຕົງໄວ້ກັບໄມ້ກ້າງແຂນຢ່າງແນ່ນອນແລ້ວ, ວັນທີ 22 ຕຸລາ
1844 ກໍໄດ້ຖືກກຳນົດຂຶ້ນ.

ດັ່ງນັ້ນ ຈົ່ງຮູ້ແລະເຂົ້າໃຈວ່າ ນັບແຕ່ການອອກຄຳສັ່ງໃຫ້ພົນຟູແລະກໍສ້າງເຢຣູຊາເລັມຂຶ້ນໃໝ່
ຈົນເຖິງພຣະເມື່ອອາດ ເຈົ້ານາຍ ຈະເປັນເຈດຕະນາທີ່ ແລະຫົກສິບສອງອາທິດ: ຖະໜົນຈະຖືກສ້າງຂຶ້ນໃໝ່
ແລະກໍາແພງກໍຈະຖືກສ້າງຂຶ້ນອີກ ແມ່ນແຕ່ໃນເວລາອັນລຳບາກ. ແລະຫຼັງຈາກຫົກສິບສອງອາທິດນັ້ນ
ພຣະເມື່ອອາດຈະຖືກຕັດອອກ ແຕ່ບໍ່ແມ່ນເພື່ອພຣະອົງເອງ: ແລະປະຊາຊົນຂອງເຈົ້ານາຍຜູ້ທີ່ຈະມານັ້ນ
ຈະທຳລາຍນະຄອນແລະພຣະວິຫານ; ແລະຈຸດຈົບຂອງມັນຈະມາພ້ອມກັບນ້ຳຖ້ວມ,

ແລະຈົນເຖິງວາລະສຸດທ້າຍຂອງສົງຄາມ ຄວາມຮ້າງເບົາທັງຫຼາຍໄດ້ຖືກກຳນົດໄວ້.
ແລະທ່ານນັ້ນຈະຢືນຢັນພັນທະສັນຍາກັບຄືນຈຳນວນຫຼາຍເປັນເວລາໜຶ່ງອາທິດ: ແລະໃນກາງອາທິດນັ້ນ
ທ່ານຈະເຮັດໃຫ້ເຄື່ອງບຸຊາແລະເຄື່ອງຖວາຍຢຸດເຊົາ,
ແລະເນື່ອງຈາກການແຜ່ກະຈາຍແຫ່ງສົງຄາມກຽດຊັງ ທ່ານຈະເຮັດໃຫ້ມັນຮ້າງເບົາ,
ຈົນເຖິງການສິ້ນສຸດອັນສົມບູນ, ແລະສົງຄາມກຽດຊັງໄວ້ນັ້ນຈະຖືກເທລົງເທິງຜູ້ທີ່ຮ້າງເບົາ. ດານເຮອນ
9:25–27.

ພວກ Millerites ໄດ້ຮັບຮູ້ວ່າພິທີຖືກຕ້ອງສຳລັບການຖືກຄັງກາງແຂນ
ແລ້ວຈຸດສິ້ນສຸດຂອງໄລຍະເວລາສອງພັນສາມຮ້ອຍປີກໍໄດ້ຖືກກຳນົດ. “ການຖືກຕັດອອກຂອງພຣະເມຊີອາ” ໃນ
“ທຳມະກາງຂອງອາທິດ” ທີ່ພຣະຄຣິດໄດ້ຊົງຢືນຢັນ “ພັນທະສັນຍາ”
ດ້ວຍເຫດພິພາກຢຶດໄດ້ເຮັດໃຫ້ຖ້ວຍແຫ່ງເວລາແຫ່ງການທົດລອງຂອງຕົນເຕັມຈົນລົ້ນ, ດັ່ງທີ່ຖືກແທນໄວ້ໂດຍ
“ການແຜ່ກະຈາຍຂອງສົງຄາມກຽດຊັງ”, ກໍໄດ້ຖືກກຳນົດເຊັ່ນດຽວກັນ. ໄມ້ກາງແຂນໄດ້ກ້າຍເປັນໝູ່ໝາຍ
ທາງປະຫວັດສາດທີ່ສຳຄັນຢ່າງຍິ່ງຕໍ່ການຮັບຮູ້ຂ່າວສານແຫ່ງສຽງຮ້ອງຍາມທົ່ງຄືນ.

ເຖິງແມ່ນວ່າຈະມີແສງສະຫວ່າງຢູ່ໃນຂໍ້ພຣະຄຳພີເຫຼົ່ານັ້ນ
ຊຶ່ງໄດ້ກ່ອນໃຫ້ເກີດການສຳແດງອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງຊົງພະລັງ,
ພວກມັນເລີ່ມຕົກກັບເຄື່ອງບັນລຸຄວາມເຂົ້າໃຈຂໍ້ພຣະຄຳພີເຫຼົ່ານັ້ນ ອັນເປັນຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ຖືກສະແດງໂດຍຄວາມ
ມາຖະໜາຂອງດານເຮອນທີ່ຈະເຂົ້າໃຈຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງນິມົດທັງສອງ.
ອາທິດທີ່ພຣະຄຣິດໄດ້ຢືນຢັນພັນທະສັນຍານັ້ນ ຖືກແບ່ງອອກເປັນສອງຊ່ວງ ຊຶ່ງຕໍ່ມາຊົດເຕີ້ໄວທໍ້
ໄດ້ລະບຸວ່າເປັນຕົວແທນເຖິງພຣະພັນທະກົດສ່ວນພຣະອົງຂອງພຣະຄຣິດເປັນເວລາສາມປີເຄື່ອງ
ແລ້ວຈຶ່ງຕາມດ້ວຍພຣະພັນທະກົດຂອງພຣະອົງດັ່ງທີ່ຖືກແທນໂດຍພວກສາວົກ.
ພວກເຂົາເຫັນວ່າໝູ່ໝາຍທາງປະຫວັດສາດຄືການຖືກກາງແຂນ ໄດ້ກ້າຍເປັນສະຫຼັກຢຶດເພື່ອກຳນົດວັນທີ 22
ຕຸລາ 1844, ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເຫັນວ່າ
ມັນຍັງເປັນຕົວແທນຈຸດກາງຂອງສອງຊ່ວງເວລາສາມປີເຄື່ອງທີ່ເໝືອນກັນ, ແລະດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງເປັນຕົວແທນ
“ເຈັດເທືອ,” ຊຶ່ງພຣະເຈົ້າຜ່ານໂມເຊໄດ້ເອີ້ນວ່າ “ການຂັດແຍ້ງແຫ່ງພັນທະສັນຍາຂອງພຣະອົງ.”

ແລ້ວເຮົາຈະດຳເນີນຕໍ່ຕ້ານພວກເຈົ້າເໝືອນກັນ,
ແລະຈະລົງໂທດພວກເຈົ້າອີກເຈັດເທືອນື່ອງດ້ວຍບາບຂອງພວກເຈົ້າ.
ແລະເຮົາຈະນຳດາບມາແໜ້ນພວກເຈົ້າ ຊຶ່ງຈະແກ້ເຄື່ອນເພື່ອການລະເມີດແຫ່ງພັນທະສັນຍາຂອງເຮົາ;
ແລະເມື່ອພວກເຈົ້າຖືກຮວບຮວມເຂົ້າຢູ່ໃນບັນດາເມືອງຂອງພວກເຈົ້າ,
ເຮົາຈະສົ່ງໂລກລະບາດມາທຳມະກາງພວກເຈົ້າ; ແລະພວກເຈົ້າຈະຖືກມອບໄວ້ໃນມືຂອງສັດຕູ, ພຣະທຳ
ເລວີນີຕີ 26:24, 25.

ເມື່ອພຣະຄຣິດກຳລັງຢືນຢັນພັນທະສັນຍາກັບຄືນເປັນອັນຫຼາຍນັ້ນ,
ພັນທະສັນຍານັ້ນແຫ່ງເປັນສົງຄາມພຣະອົງມີຂໍ້ພິພາດກັບພວກຢຶດທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງ.
“ຂໍ້ພິພາດແຫ່ງພັນທະສັນຍາຂອງພຣະອົງ” ໄດ້ລົງມາໃນປີ 723 ກ່ອນ ຄ.ສ.,
ເມື່ອຊາວອັດຊີຣ໌ຍໄດ້ນຳອານາຈັກຝ່າຍເໜືອໄປສູ່ການເປັນເຊື້ອ,
ແລະຈາກນັ້ນຕະຫຼອດໜຶ່ງພັນສອງຮ້ອຍຫົກສິບວັນແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ,
ລັດທີ່ຄວາມເປັນຄົນຕ່າງສາສະໜາໄດ້ຢຽບຢູ່ອົດສະຣາເອນຕາມຕົວອັກສອນ.
ການຢຽບຢູ່ນັ້ນຕໍ່ມາກໍໄດ້ຖືກຕິດຕາມດ້ວຍອີກໜຶ່ງພັນສອງຮ້ອຍຫົກສິບວັນແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ
ທີ່ລັດທີ່ສັນຕະພາບໄດ້ຢຽບຢູ່ອົດສະຣາເອນຝ່າຍວິນຍານ.

ອາທິດແຫ່ງການພະຍາກອນທີ່ພຣະຄຣິດໄດ້ຊົງຢືນຢັນພັນທະສັນຍານັ້ນ
ໃນຖານະເປັນການເຮັດໃຫ້ນິມົດເລື່ອງສອງພັນສາມຮ້ອຍປີສຳເລັດຄົບຖ້ວນ
ກໍໄດ້ເປັນຕົວແທນຂອງນິມົດເລື່ອງສອງພັນຫ້າຮ້ອຍຊາວປັດຈຸບັນ. ພວກມັນເລີ່ມຕົ້ນໄດ້ເຂົ້າໃຈຄຳພະຍາກອນເລື່ອ

ງສອງພັນສາມຮ້ອຍປີພຽງພໍທີ່ຈະປະກາດຂ່າວສານແຫ່ງສຽງຮ້ອງຕອນທຸ່ງຄົນໄດ້ຢ່າງຖືກຕ້ອງ
ແຕ່ພວກເຂົາໄດ້ລືອກທີ່ຈະປະຕິເສດແສງສະຫວ່າງບາງສ່ວນ
ຊຶ່ງການຕົກລົງຂອງກາບຮີໂອນໃນບົດທົດກຳໄດ້ຖືກປະສົງໃຫ້ຖ່າຍທອດ.

ກາບຮີໂອນໄດ້ຊີ້ນຳດານເຮືອນໃຫ້ແບ່ງແຍກນິມົດທັງສອງຢ່າງຖືກຕ້ອງ (ຄືໃຫ້ແຍກອອກທາງຄວາມຄົດ)
ຊຶ່ງຖືກແທນດ້ວຍ "matter" ແລະ "vision," ແລະໃນການສຳເລັດຕາມຄຳແນະນຳນັ້ນ ຊິດສະເຕີໄວທ໌
ໄດ້ແຈ້ງແກ່ພວກເຮົາວ່າ ນີ້ແມ່ນພາລະອັນແທ້ຈິງຂອງດານເຮືອນ
ໃນຂະນະທີ່ທ່ານພະຍາຍາມເຂົ້າໃຈຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງເຈັດສັບອາທິດ (ອັນເປັນສັນຍະລັກຂອງ "ເຈັດເທືອ")
ແລະ ສອງພັນສາມຮ້ອຍປີ.

ການປະຕິເສດ "ເຈັດເວລາ" ຂອງອາດເວນຕິດ ໄດ້ວາງພວກເຂົາໄວ້ໃນຖານະທີ່ບໍ່ອາດເຂົ້າໃຈໄດ້ວ່າ
ໄລຍະທຳອິດຂອງສຮີໂອນເກົ່າສົບປີ ຊຶ່ງຖືກຕັດອອກຈາກສອງພັນສາມຮ້ອຍປີນັ້ນ
ເປັນຕົວແທນຂອງການກະບົດຕໍ່ພັນທະສັນຍາ ຊຶ່ງໂມເຊໄດ້ລະບຸວ່າເປັນ
"ການຂັດແຍ້ງແຫ່ງພັນທະສັນຍາຂອງພຣະອົງ".

ເຂົາເຈົ້າຍັງຖືກຂັດຂວາງບໍ່ໃຫ້ຮັບຮູ້ວ່າ ການຖືກຕັດໄມ້ກາງແຂນໃນກາງອາທິດນັ້ນ
ມີຄວາມໝາຍຫຼາຍກວ່າການຊີ້ບອກວັນເວລາເທົ່ານັ້ນ
ເພາະມັນໄດ້ຊີ້ບອກເຖິງສູນກາງແທ້ຂອງການໂຕ້ແຍ້ງຂອງພຣະຄຣິດກັບການບໍ່ເຊື່ອຝັງຂອງອິດສະຣາເອນ
ດ້ວຍໄລຫົດແຫ່ງພັນທະສັນຍາ. ເຂົາເຈົ້າຕາບອດຕໍ່ຄວາມຈິງທີ່ວ່າ
ໄລຫົດທີ່ຖືກຫຼັ່ງອອກເພື່ອຄົ້ນເປັນອັນຫຼາຍທີ່ໄມ້ກາງແຂນ ຊຶ່ງເປັນການຮັບຮອງພັນທະສັນຍາຂອງພຣະອົງນັ້ນ
ກໍຍັງເປັນການຮັບຮອງພັນທະສັນຍາທີ່ຖືກວາງໄວ້ໃນ ເລວີນີຕີ 25 ແລະ 26 ດ້ວຍ.

ອິດສະຣາເອນໃນສະໄໝບູຮານໄດ້ຮັບເອົາພັນທະສັນຍາໜຶ່ງໄວ້ໜ້ອຍຕົນ
ໂດຍພວກເຂົາໄດ້ກຳນົດຄວາມໝາຍຂອງພັນທະສັນຍານັ້ນວ່າເປັນການປະກາດຂອງພວກເຂົາວ່າ
"ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງຕັດໄວ້ນັ້ນ ພວກເຮົາຈະກະທຳຕາມ," ໂດຍບໍ່ຮູ້ໄລຍະວ່າພັນທະສັນຍາຊຶ່ງພຣະຄຣິດຊົງຖວາຍນັ້ນ
ກຳນົດໃຫ້ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງຖືກຂຽນໄວ້ໃນຈິດໃຈ.
ຄຳນິຍາມແບບຟາຣີຊາຍຂອງພວກເຂົາຕ່ຽງອັນໄຂຂອງພັນທະສັນຍາ
ໄດ້ຂັດຂວາງພວກເຂົາຈາກການເຂົ້າໃຈແລະຍອມຮັບພັນທະສັນຍາທີ່ແທ້ຈິງ.

ອິດສະຣາເອນສະໄໝໃໝ່ໄດ້ນິຍາມເລືອດແຫ່ງກາງແຂນໃນທຳມະກາງຂອງອາທິດ
ໃນຖ້ອຍຄຳທີ່ກົດໂກດຄວາມຕາບອດອັນດຽວກັນແກ່ອິດສະຣາເອນສະໄໝໃໝ່
ດັ່ງທີ່ເຄຣີມຢູໄຟເອີ້ນອິດສະຣາເອນບູຮານ ເມື່ອພວກເຂົາປະຕິເສດພຣະເມຊີອາ
ແລະປະກາດວ່າພວກເຂົາບໍ່ມີກະສັດອື່ນນອກຈາກຊີຊາ.

ອິດສະຣາເອນໃນຍຸກປັດຈຸບັນຕາບອດຕໍ່ຄວາມຈິງທີ່ວ່າ
ປະຫວັດສາດຊຶ່ງຄາບຮີໂອນໄດ້ບັນຍາຍໄວ້ແກ່ດານເຮືອນນັ້ນ
ບໍ່ພຽງແຕ່ລວມເຖິງການຍືນຍັນພັນທະສັນຍາເທົ່ານັ້ນ
ແຕ່ຍັງລວມເຖິງການກະຈັດກະຈາຍທີ່ຖືກນຳມາເຫັນອີບັນດາຜູ້ທີ່ປະຕິເສດພັນທະສັນຍານັ້ນອີກດ້ວຍ,
ເພາະວ່າຂໍ້ພຣະຄຳພີໄດ້ຊີ້ບອກວ່າ ໂຣມັນອອກສາສະໜາ (ເຈົ້າຊາຍຜູ້ທີ່ຈະມາ)
ຈະທຳລາຍນະຄອນແລະສະຖານບໍລິສຸດ, ແລະວ່າຈົນເຖິງທ້າຍຂອງສົງຄາມ
(ຊຶ່ງໄດ້ຢຽບຢຳສະຖານບໍລິສຸດແລະພົນໄຟ) "ຄວາມເປົ່າຮ້າງ" ໃນຮູບພະຫຸພົດ ໄດ້ຖືກກຳນົດໄວ້.

ໃນປະຫວັດສາດທີ່ພຣະຄຣິດໄດ້ຫຼັງພຣະໄລຫົດຂອງພຣະອົງເພື່ອຮັບຮອງພັນທະສັນຍາກັບຫຼາຍຄົນນັ້ນ,
ອຳນາດສອງປະການທີ່ນຳມາຊົງຄວາມຮ້າງເປົ່າ ຄືໂຣມັນອອກສາສະໜາ ແລະ ໂຣມັນສັນຕະບາບາ
ໄດ້ຖືກລະບຸຢ່າງຈຳເພາະ.

ພຣະໂລຫິດທິຖືກຫຼັງລົງເທິງໄມ້ກ້າງແຂນແມ່ນສົງທິພຣະຄຣິດນຳເຂົ້າໄປໃນສະຖານນະມັດສະການຜ່າຍສະຫວັນ, ແລະເປັນສັນຍາລັກແຫ່ງພຣະກິດຂອງພຣະອົງດັງທິຖືກສຳແດງໂດຍນິມິດ "mareh" ແຫ່ງສອງພັນສາມຮ້ອຍປີ. ປະຫວັດສາດນັ້ນຖືກສານເຂົ້າໄວ້ກັບປະຫວັດສາດຂອງນິມິດ "chazon" ແຫ່ງສອງພັນຫ້າຮ້ອຍຊາວປີ, ດັງທິຖືກສຳແດງໂດຍອຳນາດສອງປະການທີ່ນຳມາຊົງຄວາມຮ້າງເບົາ ຊົງຈະຢຽບຍ່າສະຖານນະມັດສະການ ແລະ ພົນໄຟ.

ຄວາມຈິງທັງຫຼາຍທິຖືກນຳສະແດງໃນຄວາມຝັນຂອງ Miller ເປັນດັງເພັດພອຍທີ່ສ້າງປະກາຍແຈ້ງຈຳດັງດວງອາທິດ, ແຕ່ມັນຍັງບໍ່ສົມບູນ. ໃນວັນສຸດທ້າຍ, ເມື່ອສຽງຮ້ອງເວລາທຸ່ງຄືນຖືກປະກາດຊ້ຳອີກຢ່າງຕັ້ງຕາມຕົວອັກສອນ, ເພັດພອຍເຫຼົ່ານັ້ນເອງຈະຖືກນຳໄປວາງໄວ້ໃນຫົບໃໝ່ທີ່ໃຫຍ່ກວ່າ ໂດຍ "dirt brush Man", ແລະໃນເວລານັ້ນມັນຈະສ້າງປະກາຍແຈ້ງກວ່າເດີມສົບເທົ່າ. ມັນກາຍເປັນບົດທົດສອບຂອງຂ່າວສານສຽງຮ້ອງເວລາທຸ່ງຄືນຄັ້ງສຸດທ້າຍ. ເພັດພອຍເຫຼົ່ານັ້ນຖືກລະບຸໄວ້ໂດຍສະເພາະໂດຍພະຍານທັງສອງທິ Habakkuk ໄດ້ພະຍາກອນໄວ້, ວ່າເປັນຕາຕະລາງ. ເມື່ອຕາຕະລາງທັງສອງຂອງແຜນຜັງຜູ້ບຸກເບີກປີ 1843 ແລະ 1850 ຖືກວາງທັບກັນ "line upon line", ເພັດພອຍຂອງ Miller ຈົ່ງຖືກລະບຸຢ່າງຈຳເພາະ, ແລະໃນການນັ້ນເພັດພອຍເຫຼົ່ານັ້ນກໍເປັນຕົວແທນຂອງຂ່າວສານສຽງຮ້ອງເວລາທຸ່ງຄືນຄັ້ງສຸດທ້າຍ.

ຄວາມຈິງສ່ວນໃຫຍ່ໃນແຜນພາບທັງສອງນັ້ນ ສະແດງເຖິງຄຳພະຍາກອນຕ່າງໆທີ່ໄດ້ສຳເລັດແລ້ວກ່ອນປີ 1844 ເຊັ່ນ ການລະບຸຕົວຂອງສັດຮ້າຍໃນດານຕີອນ 7 ແລະ 8. ຮູບບົນໃນດານຕີອນ 2 ກໍໄດ້ຖືກນຳສະເໜີໄວ້. ຂໍ້ຕົກລົງວ່າ ລະຫວ່າງໂຮມ ຫຼື Antiochus Epiphanes ຜ່າຍໃດເປັນຜູ້ສະຖາປະນານິມິດນັ້ນ ກໍຢູ່ໃນນັ້ນ. ຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງທຳອິດ ແລະ ເວລາແຫ່ງການຄອຍຊ້າຂອງ Habakkuk ແລະ ພົມມະຈັນສົບຄົນ ກໍຢູ່ໃນນັ້ນ. ການມາເຖິງຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສາມກໍຢູ່ໃນນັ້ນ ເຊັ່ນດຽວກັນກັບວິຫານບໍລິສຸດໃນສະຫວັນ. "ການຖວາຍປະຈຳວັນ" ໃນຖານະສັນຍາລັກຂອງຄວາມເປັນນອກສາສະໜາ ກໍຢູ່ໃນນັ້ນ. ແລະແນ່ນອນ ວິບັດທັງສາມຂອງອິດສະລາມ ກໍຢູ່ໃນນັ້ນເຊັ່ນກັນ. ເມື່ອນຳມາຮວບຮວມເຂົ້າດ້ວຍກັນ ແຜນພາບເຫຼົ່ານັ້ນກໍເປັນພາບປະກອບຂອງ "ຄວາມຮູ້ທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນ" ຊົງເກີດຂຶ້ນເມື່ອສົ່ງໃຈແຫ່ງເຜົ່າຢູດາຊົງແກະຜະນິກຄວາມຈິງຜ່າຍຄຳພະຍາກອນ.

ເມື່ອພວກເຮົາກຳລັງສືບສຸດການພິຈາລະນາຂອງເຮົາກ່ຽວກັບນິມິດແຫ່ງແມ່ນ້ຳອູໄລ ໃນຖານະເປັນສັນຍາລັກຂອງຄວາມຮູ້ຜ່າຍຄຳພະຍາກອນ ຊົງໄດ້ຖືກເປີດຜະນິກໃນເວລາອະວະສານໃນປີ 1798 ແລະໄດ້ເພີ່ມພູນຂຶ້ນຈົນກາຍເປັນອັນຍະມະນີທີ່ບັນຈຸຢູ່ໃນຫົບໃໝ່ທີ່ໃຫຍ່ກວ່າໃນຄວາມຝັນຂອງ William Miller ພວກເຮົາຈະກັບໄປພິຈາລະນາຄວາມຈິງຂອງກຸ່ມ Millerite ອີກຄັ້ງ ຊົງຍັງບໍ່ສົມບູນໃນປະຫວັດຂອງພວກເຮົາ. ບາງສ່ວນໄດ້ຖືກປະໄວ້ໃນສະພາບທີ່ຍັງບໍ່ສົມບູນ ເນື່ອງຈາກເວລາໃນປະຫວັດສາດທີ່ກຸ່ມ Millerite ກຳລັງດຳລົງຢູ່ ແລະອີກບາງສ່ວນໄດ້ຖືກປະໂຫຍັດສົມບູນເນື່ອງຈາກການບໍ່ເຊື່ອຢັ້ງຢືນຂອງຜູ້ທີ່ປະຕິເສດຈະດຳເນີນໃຫ້ທັນກັບຄວາມສະຫວ່າງທີ່ກ້າວໜ້າຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສາມ.

ພວກເຮົາຈະສືບຕໍ່ກ່າວເຖິງສົງເຫຼົ່ານີ້ໃນບົດຄວາມຖັດໄປ.

"ຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສົ່ງມາພ້ອມກັບຂ່າວສານນັ້ນ ເປັນພຽງມະນຸດເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ລັກສະນະຂອງຂ່າວສານທີ່ເຂົາເຈົ້າເຮົາມານັ້ນແມ່ນຢ່າງໃດ? ທ່ານຈະກຳໜົດໜ້າຈາກ ຫຼືເບິ່ງແຄນ ຄຳເຕືອນເຫຼົ່ານັ້ນ ເພາະພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ປຶກສາທ່ານວ່າ ສົ່ງໃຈຈະເປັນທີ່ພິເຈດຕະນາກວ່ານັ້ນຫຼື? ພຣະເຈົ້າຊົງເອີ້ນມະນຸດຜູ້ທີ່ຈະກ່າວຖອຍຄຳ ຜູ້ທີ່ຈະຮ້ອງປະກາດດັງໆ ແລະບໍ່ຍັງໄວ້. ພຣະເຈົ້າໄດ້ຍົກຕັ້ງຜູ້ສົ່ງຂ່າວຂອງພຣະອົງຂຶ້ນ ເພື່ອເຮັດພຣະກິດຂອງພຣະອົງສຳລັບເວລານີ້. ບາງຄົນໄດ້ຫັນໜ້າຈາກຂ່າວສານເລື່ອງຄວາມຊອບທຳຂອງພຣະຄຣິດ ໄປວິຈານຕົຕຽນບັນດາມະນຸດແລະຄວາມບົກພ່ອງຂອງເຂົາ ເພາະເຂົາບໍ່ໄດ້ປະກາດຂ່າວສານແຫ່ງຄວາມຈິງ

ດ້ວຍພຣະຄຸນແລະຄວາມປະນີດລະອຽດທັງໝົດຕາມທຳພຽງບາດຖະໜາ. ເຂົາມີຄວາມຮ້ອນຮົນຫຼາຍເກີນໄປ, ຈົ່ງຈັງເກີນໄປ, ເວົ້າດ້ວຍຄວາມໜັກແໜ້ນອັນເກີນໄປ, ແລະຂ່າວສານທີ່ຈະນຳການຮັກສາ ແລະ ຊີວິດ ແລະ ການປອບໂຍນ ມາສູ່ຈິດວິນຍານຈຳນວນຫຼາຍທີ່ມີອິດສະລະ ແລະຖືກບີບຄັ້ນ ກໍຖືກກັ່ນໄວໃນລະດັບໜຶ່ງ; ເພາະວ່າ ເທົ່າທີ່ຜູ້ມີອິດທິພົນປົດໃຈຂອງຕົນເອງ ແລະຕັ້ງເຈດຈຳນັງຂອງຕົນໄວ້ເພື່ອຕໍ່ຕ້ານສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວ, ເຂົາກໍຈະພະຍາຍາມເອົາລ່າແສງແຫ່ງຄວາມສະຫວ່າງໄປຈາກຜູ້ທີ່ໄດ້ຄ້ອຍຖ້າແລະອະທິຖານຂໍແສງສະຫວ່າງ ແລະ ຂໍພະລັງອັນບຸກໃຫ້ມີຊີວິດ. ພຣະຄຣິດໄດ້ຈົດບັນທຶກຄຳເວົ້າທີ່ເຂົາກະດ້າງ, ຈອງຫອງ, ແລະ ເຍາະເຍີ້ຍທັງປວງ ທີ່ໄດ້ເວົ້າຕໍ່ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ ວ່າເປັນການເວົ້າຕໍ່ພຣະອົງເອງ.”

“ຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທີ່ສາມຈະບໍ່ຖືກເຂົ້າໃຈ; ແລະແສງສະຫວ່າງຈະສ່ອງໃຫ້ແຜ່ນດິນໂລກສະຫວ່າງດ້ວຍສະຫງ່າລາສີຂອງມັນ ຈະຖືກເອີ້ນວ່າເປັນແສງສະຫວ່າງປອມ ໂດຍຜູ້ທີ່ປະຕິເສດການດຳເນີນໄປໃນສະຫງ່າລາສີອັນກ້າວໜ້າຂອງມັນ. ພາລະກົດທີ່ອາດຈະໄດ້ຖືກກະທຳ ຈະຖືກປະໄວໂດຍບໍ່ໄດ້ກະທຳໂດຍຜູ້ປະຕິເສດຄວາມຈິງ ເນື່ອງຈາກຄວາມບໍ່ເຊື່ອຂອງພວກເຂົາ. ພວກເຮົາວົງວອນທ່ານຜູ້ຄົດຄ້ານແສງສະຫວ່າງແຫ່ງຄວາມຈິງ ໃຫ້ຫຼີກອອກຈາກທາງຂອງປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ. ຈົ່ງໃຫ້ແສງສະຫວ່າງທີ່ສົ່ງມາຈາກສະຫວັນ ສ່ອງອອກເຫນືອພວກເຂົາເປັນລ່າແສງທີ່ແຈ້ງແຈ້ງແລະສະໝໍ່າສະເໝີ. ພຣະເຈົ້າຖືກທຳຜິດໂດຍສະຫວ່າງນີ້ໄດ້ມາເຖິງ ໃຫ້ຮັບຜິດຊອບຕໍ່ການນຳໃຊ້ທີ່ທຳນຳກະທຳກັບມັນ. ຜູ້ທີ່ບໍ່ຍອມຟັງຈະຖືກນັບວ່າຮັບຜິດຊອບ; ເພາະຄວາມຈິງໄດ້ຖືກນຳມາໃຫ້ຢູ່ໃນຂອບເຂດທີ່ພວກເຂົາອາດເຂົ້າເຖິງໄດ້, ແຕ່ພວກເຂົາໄດ້ດູໝືນໂອກາດແລະສິດເປັນຂອງຕົນ. ຂ່າວສານທີ່ຖືເອົາຫຼັກຖານຮັບຮອງອັນສະຫວັນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຖືກສົ່ງມາຫາປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ; ສະຫງ່າລາສີ, ພຣະສິຣິສະຫງ່າ, ແລະຄວາມຊອບທຳຂອງພຣະຄຣິດ, ອັນເຕັມບໍລິບູນດ້ວຍຄຸນຄວາມດີແລະຄວາມຈິງ, ໄດ້ຖືກນຳສະເໜີ; ຄວາມບໍລິບູນແຫ່ງພຣະເທວະພາບໃນ ພຣະເຢຊູຄຣິດໄດ້ຖືກສະແດງຂຶ້ນທຳມາກາງພວກເຮົາດ້ວຍຄວາມງາມແລະຄວາມໜ້າຮັກ ເພື່ອດຶງດູດທຸກຄົນທີ່ໃຈຂອງຕົນບໍ່ໄດ້ຖືກປົດໄວ້ດ້ວຍອະຄະຕິ. ພວກເຮົາຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງກະທຳການຢູ່ທຳມາກາງພວກເຮົາ. ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນຈິດວິນຍານຫັນຈາກບາບໄປສູ່ຄວາມຊອບທຳ. ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນຄວາມເຊື່ອຖືກຟື້ນຄືນໃນໃຈຂອງຜູ້ທີ່ສຳນຶກຜິດ. ພວກເຮົາຈະເປັນເໝືອນຄົນຂີ້ທູດທີ່ໄດ້ຮັບການຊຳລະສະອາດ ຜູ້ທີ່ດຳເນີນຕໍ່ໄປຕາມທາງຂອງຕົນ ແລະມີພຽງຄົນດຽວທີ່ກັບຄືນມາຖວາຍພຣະສະຫງ່າແດ່ພຣະເຈົ້າ ຫຼື ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາເລົ່າເຖິງຄຸນຄວາມດີຂອງພຣະອົງ ແລະສັນລະເສີນພຣະເຈົ້າດ້ວຍໃຈ, ດ້ວຍບາກກາ, ແລະດ້ວຍສຽງ.” Review and Herald, May 27, 1890.